

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَمَنْ أَحْسَنُ قَوْلًا مِمَّنْ دَعَا إِلَى اللَّهِ وَعَمِلَ صَالِحًا وَقَالَ إِنَّنِي مِنَ

الْمُسْلِمِينَ

وَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

...أَحَبُّ الْبِلَادِ إِلَى اللَّهِ مَسَاجِدُهَا

CAMİLER VE DİN HİZMETİNE ADANMIŞ ÖMÜRLER

Cumanız Mübârek Olsun Aziz Kardeşlerim!

Alemlere rahmet olarak gönderilen Sevgili Peygamberimiz (s.a.s), Medine'ye hicretinin ardından ilk iş olarak bir mescit inşa ettirdi. Mescid-i Nebevî adıyla bildiğimiz bu mescidin hemen bitişiğinde kimsesiz fakir sahâbîlerin barınması için bir de gölgelik yaptırdı. Suffe adı verilen bu gölgelikte kalanlar, vakitlerinin büyük kısmını Resûlullah (s.a.s) ile birlikte geçirip ondan İslâm'ı öğreniyorlardı. Bir gün Peygamber Efendimiz mescide girdiğinde ahabının iki ayrı halka halinde oturduğunu gördü. Bu halkaların birinde Kur'an okunuyor ve dua ediliyordu. Diğerinde ise ilim öğrenen ve öğretenler vardı. Sevgi ve rahmet dolu bakışlarla bir müddet onları izleyen Peygamberimiz, "Her biri hayır üzeredir. Şunlar Kur'an okuyorlar ve Allah'a dua ediyorlar. Allah dilerse onların istediklerini verir, dilerse vermez. Bunlar ise ilim öğreniyor ve öğretiyorlar. Ben de muallim olarak gönderildim" buyurdu ve ilimle meşgul olanların yanına oturdu.¹

Muhterem Müslümanlar!

Asr-ı Saâdetten bugüne mescit ve camilerimiz hem Allah'a ibadet edilen hem de ilim ve hikmet öğrenilen şerefli mekânlardır. Allah katında en makbul yerler olan camiler,² içinde Rabbimizin adını andığımız, kulluğumuzu, dualarımızı, niyazlarımızı O'na arz ettiğimiz mukaddes yerlerdir. Camilerimiz; dil, renk, ırk, makam, mevki farkı gözetmeden mümin gönülleri birleştirir, birliğimizi pekiştirir, imanımızı ve istiklalimizi simgeler. Minâreleri tevhidin sembolü, ezanları şehâdetin temeli, mihrap, kürsü ve minberleri hak ve hakikatin sesi, safları huzur ve güvenin teminatıdır.

Aziz Müminler!

Ecdadımız başta imam hatiplik olmak üzere cami görevlerini yürütenlere; minberden, mihraptan, kürsüden dîn-i mübîn-i İslâm'a hizmet edenlere "Hademe-i Hayrat" yani hayra hizmet edenler ismini layık görmüştür.

Hademe-i hayrat; ömürlerini din hizmetine vakfetmiş insanlardır. Samimiyetle çalışıp yaptıkları iyiliğin karşılığını sadece Allah'ın rızasında arayanlardır. Şehrin manevi hayatına yön verenler, okudukları ezanlarla insanlığı kurtuluşa çağıran müezzinler, mihraba geçtiğinde namaza önderlik eden imamlar, minber ve kürsüden İslam'ın dosdoğru yolunu öğreten vaizlerdir. Çocuklarımızı Yüce Kitabımızla ve Peygamberimizin örnek hayatıyla buluşturan, "En hayırlılarınız Kur'an'ı öğrenen ve öğretenlerinizdir"³ şeklindeki nebevi iltifata mazhar olarak Allah'ın kitabını öğretenlerdir. Rabbimizin "Allah'a çağıran, salih amel işleyen ve 'Kuşkusuz ben Müslümanlardanım' diyenden daha güzel sözlü kimdir?"⁴ müjdesine nail olmaya çalışan tüm hocalarımızdır.

Onlar, hayatımızın her safhasında yanı başımızda olanlardır. Çünkü onlar, doğduğumuzda ezan ve kâmetin ilahi muştusunu kulağımıza okudular. Çocukluğumuzun en unutulmaz anlarında, bir yol gösterene en çok ihtiyaç duyduğumuz gençlik çağımızda bize rehber oldular. Vatan borcumuzu ödemek için yola çıktığımızda, yuva kurmaya adım attığımızda, nihayet ebedi yolculuğa uğurlanırken dualarıyla hep yanımızda oldular.

Muhterem Müminler!

Her yıl 1-7 Ekim tarihleri Camiler ve Din Görevlileri Haftası olarak kutlanmaktadır. Bu yıl "Camiler ve Din Hizmetine Adanmış Ömürler" temasıyla kutlanacak olan hafta boyunca camilerin medeniyetimizdeki yeri ve önemi üzerinde durulacak, din hizmetine emek vermiş örnek şahsiyetler hatırlanacaktır. Aziz milletimizin dini müesseselerimizin ihyâsı için gösterdiği destek ve fedakârlıklar hayırla yâd edilecektir.

Aziz Müminler!

Bu vesileyle geçmişten günümüze camilerimizin maddi ve manevi îmarı için gayret gösteren hocalarımızdan ve kardeşlerimizden ahirete irtihal edenlere Yüce Allah'tan rahmet, hayatta olanlara sağlıklı ve huzurlu bir ömür diliyorum. Rabbim bizlere de hademe-i hayrat olmayı, insanlığa hayırlı hizmetler sunmayı nasip eylesin!

1 İbn Mâce, Sünnet, 17.

2 Müslim, Mesâcid, 288.

3 Tirmizî, Fedâilü'l-Kur'an, 15.

4 Fussilet, 41/33.